

Marcus 15:38

“En het voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën, van boven tot beneden.”

Het voorhangsel

1 eer het scheurde

2 wanneer het scheurde

3 hoe het scheurde

Gemeente,

Merkwaardig. Alles wat we hebben gelezen speelt zich af buiten Jeruzalem, op Golgotha. De kruisiging, het lasteren, de duisternis, de edik, Jezus' sterven, de hoofdman, de vrouwen. Alleen tussendoor in vers 38 is er een flits uit Jeruzalem zelf. Daar is ook wat gebeurd. Je zou zeggen: dat gaat over iets anders. Dat is even een bericht over iets anders. Maar het wonderlijke is: daar is verband tussen. Dat heeft met elkaar te maken. Alles wat gebeurt op Golgotha en dat wat er gebeurt in Jeruzalem in de tempel.

1 eer het voorhangsel scheurde

We denken eens aan de tempel. Misschien is er wel eens over verteld op school of zondagsschool, of heb je een bouwplaat van de tabernakel of de tempel gezien ergens, zodat je weet hoe die eruit zag.

Je had een omheining van 100 bij 50 meter, een half voetbal veld groot. Als je die omheining binnenging had je eerst de voorhof. Een open ruimte. En daar stond de tempel op. Gingen de priesters de tempel in dan kwamen ze in het heilige. En dan keken ze tegen een groot en zwaar gordijn aan. Blauw-rood van kleur. Met engelen erop afgebeeld. Over de hele breedte van de tempel. En daarachter was het heilige der heiligen. Daar stond de ark. Daar woonde God. Of beter: dat was de voetbank van Zijn voeten. Daar raakte God de aarde aan. Dus: de voorhof en het heilige daar waren mensen. Het heilige der heiligen daar was God. En daartussen dat voorhangsel. Scheiding. Als een groot bord; ontoegankelijk. Verboden toegang. Er waren engelen op geborduurd die aangaven: wij houden de wacht. Zou iemand de ark aanraken of in het heilige der heiligen komen, die zou sterven. Dus het voorhangsel gaf aan: er is scheiding tussen God en mensen.

Zo groot is het verschil tussen God en mens. Dat was altijd al zo geweest, bij de schepping. Want God is Schepper en wij zijn schepsel. Maar sinds de zondeval is het veel ingrijpender dat verschil. God is goed en heilig. Heilig, dat wil zeggen: Zijn goedheid kan geen kwaad gedogen of zien. Alles in Hem verzet Zich tegen onrechtvaardigheid en zonde. Heel de Bijbel legt daar getuigenis van af. En juist blijkt dat op Golgotha. Op wat daar buiten Jeruzalem gebeurt. Daar handhaaft God het recht. Zelfs ten aanzien van Zijn Eigen Zoon. Kijk, dat gebeurt nooit. Dat een rechter zijn eigen zoon moet oordelen. Dat wordt altijd voorkomen, dan zijn er andere rechters. Want je kunt van een rechter niet verwachten dat hij eerlijk blijft als zijn eigen kind voor hem staat. Dan is de wens van het vaderhart zo sterk om nu maar wat door de vingers te zien. Maar God is zo

Heilig: ook nu Zijn Eigen Zoon komt voltrekt Hij het vonnis. Hij kan de zonde niet dulden, de zondaar niet dulden. Zo is God. Zo onkreukbaar eerlijk en recht en goed. Op Golgotha zie je dat meer dan ergens anders. Zo is God.

En de mens is zondig. Vergrijpt zich aan alles wat van God is. Heeft geen ontzag voor zijn Schepper. Voor Zijn wetten, inzettingen, Naam en wezen. Keert zich tegen zijn Schepper. De mens is schuldig aan al Gods geboden. De mens, je ziet het om je heen: waar zijn mensen toe in staat. Tot moorden en liegen, tot martelen en mishandeling, tot vloeken en lasteren. En nergens zie je dat zo sterk dan buiten Jeruzalem op Golgotha. De mens kruisigt de Zoon van God. Gods Zoon is niet welkom, Gods Zoon die namens de Vader komt wordt niet ontzien. Mensen: het volk en de discipelen, de Romeinen en de Joden, de overpriesters en de scharen, allemaal hebben ze een aandeel in het gebeuren. Zo is de mens: de Zoon van God wordt niet ontzien. De mens wil zichzelf blijven al moet hij daarvoor Gods Zoon opruimen en onschadelijk maken.

God en mens. Die twee kunnen niet bij elkaar komen. Komen die bij elkaar, dan is het vonnis voor de mens een feit. Dat is diens dood, diens eeuwige dood. Zij kunnen niet in elkaars nabijheid komen zonder dat er de vreselijkste kortsluiting plaatsvindt die de mens het leven kost. Daarom dat voorhangsel: scheiding tussen God en mens. Afstand bewaren. Ontoegankelijk gebied. Engelen houden de wacht. Is dat erg? Nou, zo ervaart de mens dat niet. Zo erg is het met ons, dat wij daar niet onder lijden. Dat wij het prima vinden. Net als bij een ernstige ziekte. Daarbij kan het zijn dat een mens zich kiplekker voelt en toch inwendig al vreselijk ziek is. Alleen: dat openbaart zich pas later, de pijn dient zich later pas aan. Een mens is zo ziek, zondig, maar voelt daar niks van. Lijdt daar niet onder, denkt dat er niks aan de hand is. Totdat het doorbreekt en wij voor eeuwig van God gescheiden zijn: dan merken we het pas.

Tegelijk predikt de tempel: er is toch toegang. Want in de tempel wordt geofferd. Daar zijn priesters en is een hogepriesters. Daar zijn dieren die offers zijn. Daarom is er toch toegang. Kijk maar: één keer per jaar nadert de hogepriester het voorhangsel en schuift het even opzij en treedt in het heilige der heiligen. Nadert tot God en leeft.

Maar niemand heeft er behoefte aan. Tenzij...tenzij God genadig ingrijpt. Tenzij de Heere werkt en ons onze ogen opent en van dood levend maakt en wij missen God. Wij lijden eronder dat wij zonder God zijn. Gaan dorsten naar God, de God de levens.

Dat predikt het voorhangsel.

2 wanneer het voorhangsel scheurde

Dus het voorhangsel laat zien de scheiding tussen God en mens én dat de scheiding door de offers word opgeheven. En daar zijn de priesters mee bezig. Ook deze dag. Het is drie uur in de middag. Het middagoffer wordt gebracht. En: het voorhangsel scheurt. Ineens is het heilige der heilige te zien, de ark. Dat is hetzelfde alsof hier de preekstoel instort en omlaag komt. Dat is het einde van de dienst. Het einde van de offers. Het einde van de tempeldienst. Het is het teken van het geweldige feit: deze offers zijn voorbij en ten einde. Het offer is gebracht. Daar buiten Jeruzalem, op Golgotha, daar vindt het offer plaats. Jezus is hét Offer! En alle andere offers zijn ontoereikend. Voldoen niet. En dan te bedenken dat voor het volk in de tempel de offers juist hun trots waren. We hebben dat gezien aan het begin van ons winterseizoen bij de mannen- en vrouwenvereniging over Psalm 40. De offerdienst was zo verworden. Men bracht de offers, maar met pijn in het hart. Jammer van dat mooie dier van de veestapel. En de offers werden gebracht maar ondertussen zaten de gedachten weer bij werk of sport of ontspanning. Het werd een ritueel zonder besef en beleving. Zo bracht men de offers en dacht men toch nog wat goeds te doen. Zo verwordt een godsdienst. Onze godsdienst. We horen de preek en maken de kerkdienst mee maar zonder beleving en dat was het. We lezen in of luisteren naar de Bijbel, maar in ons hart zijn we ver weg. Ver van schuldbesef en verwondering. Ver van verlangen en overgave verwijderd. Juist in de godsdienst kan het verschil tussen wat wij doen en wat wij beleven zo groot zijn, schrijnend groot. Plichtmatige godsdienst zonder hart en vrucht. En juist dan kunnen we menen dat wij offers brengen. We zien alleen de buitenkant en dan lijkt het nog heel wat. En omdat we alleen de buitenkant zien lijkt het meer te zijn dan bij menig ander in dorp of land want die doet helemaal nergens meer aan. En wanen we onszelf er toch nog beter mee. Beter dan die of die. Blind ervoor dat het omhulsel is. Omhulsel is van een hart dat geneigd is tot alle kwaad en onbekwaam tot enig goed. Kijk de dienst aan God is bedoeld als knielbank: om op te knielen. Om in te zien: gena o God gena. Maar in plaats van als knielbank gebruiken wij het als podium: om op te staan en ons hoger dan anderen te wanen. Daarvan zegt het gescheurde voorhangsel: het voldoet niet. Dit telt niet. Dit is het niet. Voor Mijn heiligheid kan alleen het volmaakte bestaan. En wat ik doe is dat niet en wordt dat niet. God kan met wat van ons is niets beginnen. Dat is geen offer, dat maakt het niet goed. Ontoereikend. Nooit goed te maken tussen mij en God. Als Góð onze offers ontoereikend acht, zouden wij dan ze blijven aanbieden en op blijven hopen? Als God kenbaar maakt dat niets Hem behaagt, zouden wij dan erop blijven steunen? Alles is ontoereikend.

De scheiding tussen God en mens is niet weg te nemen. Een verslagen hart en verbroken geest die alle hoop moest opgeven. Vanuit mij nooit toegang tot God. Alle eigen verwachting ligt aan gruzelementen.

Alle offers zijn ontoereikend. De offerdienst is ten einde. Nu is het ene Offer gebracht. Jezus sterft en dat is het offer. Het volmaakte offer. Zijn offer is volmaakte gehoorzaamheid van een heel leven. Van buiten en van binnen altijd volmaakt. Van buiten naar Gods wet, van binnen altijd op God gericht, volkomen uit liefde en gericht op Zijn eer. Volmaakte gehoorzaamheid. En Zijn offer is het dragen van de schuld. De straf wordt gedragen, de vloek weggenomen. Alles wat de wet aan vloeken heeft, wat de Rechter aan vonnis heeft dat onderging Hij. En dat dat een offer is, het offer is blijkt nog ergens uit. We lezen in vers 37 dat Jezus een grote stem van Zich geeft en dan sterft. Dat is wonderlijk. Want dat gebeurt nooit. Als iemand dagen of weken ziek is en steeds verder achteruit gaat, dan verzwakken zijn krachten. Dan verzwakken de krachten zover dat ook het praten, de stem zwakker wordt. Fluisteren en tenslotte kunnen omstanders het niet meer verstaan, zo zwak zijn de krachten geworden. Jezus hangt uren aan het kruis. Een verschrikkelijke dood. Alle krachten vloeien weg. Maar dan Jezus. Hij geeft een grote stem. Bedoelt Marcus de woorden 'Het is volbracht?' Misschien wel. Maar Jezus is niet aan het einde van Zijn krachten. Hij heeft kracht om luid te roepen. Hij sterft als Overwinnaar. Hij heeft het vrijwillig gedaan. Hij is het Zelf tegemoet gegaan het lijden. En nu, nu Hij sterft is Hij er doorheen. De Godverlatenheid ligt achter Hem, het lijden ligt achter Hem. Hij roept het uit: de overwinning. Het offer is gebracht.

Het voorhangsel scheurt: de scheiding is opgeheven. Op grond van Jezus' offer is er toegang tot de HEERE. Die toegang was er eerder ook al in het Oude Testament, maar nu blijkt, die toegang was er ook toen al alleen omdat Jezus het Offer zou zijn. Het heilige der heiligen is toegankelijk. Het bord verboden toegang is nu een bord: deze kant op. Dat ronde rode bord met die witte balk is omgedraaid en nu is het een vierkant blauw bord met een witte pijl: hier in! Toegang geopend. De toegang tot God is open! De toegang tot God. Als verzoend Vader. God gaf Zijn Zoon, de Zoon gaf Zijn leven. En zo hebben zij beiden vrede bereid. Toegang tot God de Bron van heil. Bron van liefde en zaligheid. Er is toegang op grond van Christus werk. Laat ons dan met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade. Laat ons dan toegaan met volle verzekerdheid des geloofs. En zo vindt de vis het water. De ziel zijn God. Bron van vreugde, liefde, zaligheid. Dat is de prediking van goede Vrijdag. Goede Vrijdag.

3 hoe het voorhangsel scheurde.

En dat is een bijzonder prediking. Want er zijn wel drie dingen die die prediking relief geven en inkleuren. Ten eerste lezen we duidelijk dat het voorhangsel scheurt van boven naar beneden. Van boven. Daar kan geen mens bij. Want het was 10 el hoog, dat is ruim 5 meter. Vijf meter! Daar kan geen mensenhand bij. Als mensen het zouden willen scheuren, zou het van beneden af beginnen en zo naar boven toe. Maar hier: van boven af. God doet het. God stelt, nu Jezus stierf, de toegang open. God is het Zelf die duidelijk maakt: de toegang is open. Kom tot Mij. Dat betekent dus: de HEERE is gewillig om zondaren aan te nemen. De Vader staat op de uikijk om verloren zonen en dochters aan te nemen. Hij is bereid. Het gaat van Hem uit. Van boven naar beneden!

Dat predikt dat wezenlijke punt. Wij hoeven de HEERE niet gewillig te maken. Nergens meer mee. Ons bidden kan zo verworden tot een om willen buigen van God. Dat we bidden alsof de deur dicht is en de HEERE moet Hem nog open willen doen. En wij bidden met de gedachte dat we net zo lang en vurig moeten bidden totdat God het gaat willen voor ons. En dan kom je ook weer op het punt: bid ik wel lang genoeg en vurig genoeg. En we zijn bezig om God gewillig te maken. Dat hoeft niet! U mag niet twijfelen of de HEERE gewillig is. Hij is genadig en gewillig. Ook voor u. De HEERE heeft de toegang geopend. En het wonder is: Hij is bezig om ons gewillig te maken. Hij laat prediken om Zijn gewilligheid te tonen en te etaleren en om ons gewillig te maken. Totdat wij niet meer zonder kunnen. Dat wij buiten Hem niet meer kunnen leven en niet meer durven sterven. Totdat wij dorst hebben en komen. En of de dorst echt is blijkt daaruit dat wij komen en het niet laten kunnen om te komen. God is zo gewillig, dat je zelfs mag bidden: HEERE, wilt U mij gewillig maken.

Het tweede dat opvalt is dat er staat: het scheurde van boven tot beneden. Misschien merken we het niet eens als wij het anders zeggen: van boven naar beneden. Maar dat staat er niet. In het Grieks er staat geen eis, maar heeos. Het voorhangsel scheurde niet van boven naar beneden, in de richting van beneden. Dat is ook logisch als je bovenaan begint dat je dan in de richting van beneden gaat. Dat staat er ook niet. Van boven tot beneden. Helemaal tot aan beneden betekent dat. Tot op de bodem. Dus het blijft niet een eindje erboven hangen. Helemaal tot op de bodem. Je kan echt zo verder lopen naar de HEERE. Er blijft geen drempel over, of opstapje of verhindering. Tot op de bodem scheurt het. Je hoeft nergens overheen of doorheen. Wat een prediking dat er niets van ons nodig is. Je hoeft geen drempel over van berouw. Of van goede voornemens, of van verbetering van je leven, of van ernstig ermee bezig zijn. Waar je

overheen zou moeten zien te komen om bij de HEERE te komen. Nee, tot op de bodem. Je hoeft niets mee te brengen. Geen enkele drempel te nemen. Zondaren zijn welkom en worden genodigd. Goddelozen. Onverbeterlijken. Slechten. Zondaren hoeven iets te hebben, alleen te komen. Niemand hoeft van te voren mee te brengen wat door de HEERE juist gegeven word. Hij geeft berouw, ernst, ijver, gerichtheid op Hem, verbetering van leven. Dat geeft Hij. Het voorbeeld van de dokter. Niemand hoeft eerst beter te zijn en sterker om naar de dokter te gaan. Nee, kom naar de dokter en hij geeft medicijnen die je beter en sterker maken. Maar wie zou dat om willen draaien? De duivel, om u, om jouw van Jezus af te houden. Breng niet van tevoren mee wat pas achteraf geschonken wordt. Maar: kom! Zonder geld en zonder prijs, zonder deugden, zonder verbetering, zonder ernst, zonder berouw: kom.

Het derde dat opvalt is dit: het voorhangsel scheurt. Dat geeft het onherroepelijke aan. Het is voorgoed open. Kijk, als het naar beneden zou vallen, dan zou er een haakje losgegaan zijn bovenin. Dat is een kwestie van een nieuw haakje maken en je hangt weer terug. Maar het valt niet, het scheurt. Het wordt ook gescheurd. Kijk, je kunt een papiertje in tweeën knippen met een schaar. Dan kun je die twee stukken weer netjes tegen elkaar aan plakken. Dan lijkt het weer net als voorheen. Maar het voorhangsel wordt niet netjes geknipt, maar gescheurd. Als een papiertje dat je scheurt en daarna: in de prullenbak ermee, niet meer gebruiken. Het voorhangsel wordt gescheurd. Niet meer te gebruiken, opruimen. Voorgoed buiten gebruik en onbruikbaar. Eens en voorgoed. Dus ook nu nog. Ook vandaag nog is dat voorhangsel open. Is de toegang open. Is het een verse en levende weg. Nog steeds. Velen gingen u/jou al voor. En dat geeft niet aan dat de toegang nu wel gerepareerd zal zijn en weer dichtgenaaid of dichtgeplakt is. Nee, het geeft juist aan: zo velen gingen u voor, en niemand kwam bedrogen uit of is weggestuurd. In Christus is de toegang nog steeds geopend. Ook vandaag. En zovelen gingen u en jou voor. En die voorgingen gingen in over de verse levende weg Christus. En al toegaande krijg je ootmoed en vertrouwen.

Ootmoed: dat er toegang is. Ik had alle toegang onmogelijk gemaakt. Zelf me van God gescheiden en de dood waardig gemaakt. Zelf oorzaak van een eeuwige gescheidenheid van God. Door mijn zonden. Het was naar recht geweest als er nooit naar mij was omgezien.

En vertrouwen: Hij werpt niet uit. Hij neemt in genade aan. Om Christus' wil Die het offer bracht. Telkens en telkens weer. Elke keer weer, elke dag weer, na elke zonde weer. Wat is de HEERE groot en goed. Onvoorstelbaar genadig.

Het voorhangsel scheurde, is gescheurd, van boven tot beneden.
Nog steeds ook nu is de toegang open. En blijft de toegang open. De
toegang tot een verzoend God. Eens, ja eens gaat de toegang dicht. Als de
genadetijd voorbij is. Als je sterft of Jezus wederkomt. Dan gaat de
toegang dicht, voor eeuwig dicht. En als je dan niet ingegaan bent. Als je
dan geen aandacht had voor deze dingen, maar alleen voor de tijdelijke.
Opgegaan in de dingen van dit leven, werk of sport, ontspanning of
levensgeluk en eraan voorbijgegaan. Als je dan ervoor bent blijven staan.
Vertrouwend op eigen waardigheid, steunend op eigen offers. Laten
anderen maar gaan, die hebben het zeker nodig, meer dan ik. Dan is het
voor eeuwig te laat. Dan gaat het bord weer om: verboden toegang. Voor
eeuwig.

Heden, kom tot de HEERE. Jezus' sterven heeft de toegang bereid.

Amen